

In memoriam

- Maria Verhagen -

Warm, gezellig en liefdevol, zo herinner ik me het huis van opa en oma, vlakbij het treinstation in Hoogkarspel. Een huis waar ik altijd welkom was en waar de achterdeur nooit op slot zat. Ik kwam er vaak en graag. Het rook er naar schone was, naar zelfgebakken appeltaart, maar vooral naar opa en oma. Het was zo'n huis waar je met je schoenen een klein beetje wegzakte in de vloerbedekking. De grote beige-bruine schemerlamp met sliertjes was er mijn favoriet. Heerlijk vond ik het om als kind met mijn vingers langs die sliertjes te aaien. Met een glimlach denk ik terug aan de keren dat ik er tussen de middag bij opa en oma at. Witte boterhammen met abrikozenjam. Zoveel als ik er maar op kon, en dat waren er toch snel een stuk of zes. De reactie die ik erop kreeg was: Zooo, toe maar, jij kunt er wat van. Onze bezoeken aan opa en oma waren altijd verwen-bezoeken. Geen bezoek zonder koekjes en chocolaatjes. En hoe leuk we het ook vonden bij opa en oma, weer weggaan was ook geen straf. Standaard kwam er bij het afscheid een delftsblauw busje uit de keukenkast vol dropjes en pepermuntjes. Voor iedere hand kregen we er een. Tijdens logeerpartijtjes genoten we volop van oma's pannenkoeken en griesmeelpap met warme bessensap. Als opa zijn bord uitlikte kreeg hij van oma op zijn kop. Jan, doe dat nou niet met die kinderen erbij, zei ze dan. Na het eten en de afwas, waar we oma graag bij hielpen, deden we een spelletje of keken we wat TV. Al met al herinner ik me warme en gezellige kindjaren bij opa en oma. Jaren vol liefdevolle interesse, spelletjes, dropjes en pannenkoeken.

Toen ik ouder werd, werd het huis van opa en oma een gezellige plek waar ik mijn kater uitzat tijdens het nieuwjaarsconcert op 1 januari. Ook was hun huis de plek om mijn fiets te stallen als ik met de trein ergens naartoe ging. Ik herinner me oma lachend achter het keukenraam aan de afwas of enthousiast zwaaiend vanachter de vitrage in de woonkamer, met de patiencekaarten op tafel. Als ik mijn fiets ophaalde, liep ik vaak even naar binnen. Even een praatje maken. Even een kus en een knuffel. Even gezellig. En nog altijd was die achterdeur niet op slot.

Na haar 80-ste verjaardag, ging oma kleiner wonen, in een van de huisjes aan de eendenvijver. Wederom een veilige en warme plek, waar ik me op ieder moment welkom voelde. Als ik bij haar aanbelde, was ze altijd blij om me te zien. En dat gold voor al haar kleinkinderen. Ze was naar ons toe altijd heel warm, liefdevol en geïnteresseerd. Ook al stond onze belevingswereld soms misschien mijlen ver van die van haar af, ze was altijd een en al oor voor onze verhalen. Ze vroeg ons naar onze studies, vriendjes, woonplekken en allerhande activiteiten. Ze leefde met ons mee als een liefdevolle, warme en zeker ook trotse oma. Ook vertelde ze ons veel: over haar eigen jeugd, over haar relatie met opa en over hoe het leven er vroeger uitzag. We konden haar van alles vragen. Niets vond ze raar. En de dropjes bij het afscheid, die kreeg ik nog steeds.

Afgelopen zomer was oma op de bruiloft van Casper en mij. Wat vond ik het heerlijk dat ze er de hele dag bij kon en wilde zijn. We genoten er beiden volop van. Afgelopen kerst zag ik haar voor het laatst. Ze at bij ons en vertelde heerlijke verhalen over vroeger: over opa en over haar verkerings-tijd. Ook vertelde ze, zoals altijd, hoe blij ze was met haar huisje en haar magnetronmaaltijden. Gewoon, heerlijk oma. Natuurlijk was ze, zoals gebruikelijk, ook geïnteresseerd in onze verhalen. Toen ik haar vertelde dat ik mezelf leer haken door filmpjes op Youtube riep ze: Nou meid! Dat was blijkbaar net even een brug te ver. Maar ja, mag het als je inmiddels 87 jaar oud bent. Lieve oma, ik herinner me u als een hele speciale, mooie, sterke, liefdevolle, zorgzame en geïnteresseerde oma met een goede dosis humor. Uw herinnering zal ik altijd met me meedragen. En een leven lang zal ik van tijd tot tijd met een glimlach aan u terugdenken.

